

**ΟΜΙΛΙΑ ΕΝ ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΝΑΩΙ ΤΟΥ ΑΓ. ΒΛΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΑΚΑΡΝΑΝΟΣ, ΕΝ
ΣΚΛΑΒΑΙΝΟΙΣ ΠΑΛΑΙΡΟΥ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΑΥΤΟΥ,
τῇ 7ῇ Ἰουλίου 2017.**

τοῦ Μητρ. Ἀδριανουπόλεως ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ,

Πολυσέβαστε Μητροπολίτα ἅγιε Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κε Κοσμά,
Θεόλεκτος τῶν Ἀρχιερέων ὁμήγυρις,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Εὐλογημένοι πανηγυριστὲς καὶ θεράποντες τοῦ ἁγίου Βλασίου τοῦ Ἀκαρνάνος,

«Πᾶσα ἰλαρὰ ἡμέρα, ἐν ἣ προτέτακται, ὡς ἐν ἀγία τάδε τινὰ ποιεῖν παρὰ τὰς
λοιπὰς ἐξαίρετα, ἑορτὴ καλεῖται. Οὐ πᾶσα δέ ἐστι πανήγυρις· ἀλλὰ κατὰ τοῦνομα,
ὅτε ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναθροίζονται πανταχόθεν. Ὡστε ἡ μὲν πανήγυρίς ἐστι καὶ ἑορτὴ·
οὐκέτι δέ ἑορτὴ, καὶ πανήγυρις· οἷον· Σάββατα καὶ Νουμηνίαι, ἑορταὶ εἰσιν· Ἄζυμα
δέ, καὶ ἡμέραι τῶν Ἑβδομάδων, καὶ Σκηνοπηγίαι οὐ μόνον ἑορταί, ἀλλὰ καὶ
πανηγύρεις»¹, κατὰ τὸν χαλκέντερο Ὡριγένη· τοῦτ' ἐστὶν ἑορτὴ ὀνομάζεται
ἡμέρα κλητή, δηλαδὴ ξεχωριστὴ καὶ ἐξαιρετικὴ καὶ ἐπίσημος. Μὲ ἕνα^ν λόγο,
καθ' ὁλοκληρίαν ἀφιερωμένη καὶ ἀνατεθειμένη στὸν Θεὸ καὶ τὴν λατρεία του.
Καὶ πλεόν τῆς ἑορτῆς, ἡ πανήγυρις· δηλαδὴ ἑορτὴ λαμπρὰ καὶ πάνδημος, ὅπου οἱ
πιστοὶ συναθροίζονται ἀπὸ παντοῦ γιὰ νὰ ἑορτάσουν καὶ νὰ τιμήσουν τὴν ἡμέρα
τὴν μεγάλη καὶ σπουδαία.

Μιὰ τέτοια σημαίνουσα καὶ περίλαμπρος πανήγυρις εἶναι καὶ ἡ σημερινή, ὅχι
μόνο γιὰ τὴν περιοχὴ καὶ τὴν Μητρόπολι ἐτούτη, ἀλλὰ γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ
Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἡμέρα ὅπου γιὰ πρώτη φορὰ τιμᾶται καὶ μεγαλύνεται ὁ ἅγιος
Ἰερομάρτυς Βλάσιος ὁ ἐν Σκλαβαίνοις, ἐπισήμως καὶ πανηγυρικῶς, μετὰ τὴν
ἀναγραφὴν του στὶς ἀγιολογικὲς μας Δέλτους ὑπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης τοῦ

¹ Ὡριγένους, ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΙΤΙΚΟΝ, PG 20, 17 C.

Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατόπιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ σεβασμίου καὶ ταπεινοῦ Ποιμενάρχου τῆς ἁγιοτόκου Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κου Κοσμά.

Ὅπως ἤδη ἀκούσαμε ὁ Λαὸς Ἰσραὴλ ἐόρταζε «Σάββατα καὶ Νουμηνίας... Ἄζυμα δέ, καὶ ἡμέρας τῶν ἑβδομάδων, καὶ Σκηνοπηγίας...», ὅμως οἱ ἐορτὲς αὐτὲς ἦταν ὄχι μόνο μάταιες καὶ ἀνωφελεῖς, ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὶς ἀπεστρέφετο, ὅπως λέγει ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας: «τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι νηστείαν καὶ ἀργίαν καὶ τὰς νουμηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου»². Καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἐγκατέλειψε καὶ παρώργισε τὸν Κύριο, ἀλλὰ, διότι οἱ θυσιῆς καὶ ἡ λατρεία τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ πόρρω ἀπεῖχαν ἀπὸ τὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ»³ λατρεία καὶ προσκύνηση τῆς τρισοφαοῦς Θεότητος τὴν ὁποία διδάσκει ὁ Κύριος. Ἄλλωστε, θὰ παραγγέλλῃ ἀργότερα ὁ θεῖος Απόστολος νὰ «ἐορτάζωμεν μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας»⁴.

Στὴν ἁγία μας Ἐκκλησία μία κυρίως ἐορτὴ καὶ πανήγυρις ὑφίσταται καὶ αὕτη δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν λαμπροφόρο Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, «αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτὴ, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων»⁵, κατὰ τὸν θεῖο Δαμασκηνό. Ἡ ἁγία Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας βιώνεται «ἐπαναλαμβανομένη καὶ μηδέποτε κενουμένη» σὲ κάθε θεία Λειτουργία κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἢ σὲ οἰαδήποτε εὐσημὴ ἡμέρα, ὅπως ἡ μνήμη τοῦ πολυάθλου Μάρτυρος Βλασίου τοῦ Ἀκαρνάνος καὶ τῶν σὺν Αὐτῷ μαρτυρικῶς τελειωθέντων, ὅπου Χριστὸς ὁ Θεὸς ὁμολογεῖται καὶ ἐπιγνοῦται,

² Ἠσ., 1, 13-14.

³ Ἰω., 4, 24.

⁴ Α' Κορ., 5, 8.

⁵ Εἰρμός τῆς 8ης Ὡδῆς τοῦ Κανόνα τῆς Ἀναστάσεως.

καθώς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης: «Εορτή ἐστὶν ἡ τοῦ ὄντως ὄντος ὁμολογία τε καὶ ἐπίγνωσις»⁶.

Θεία Λειτουργία, τέλεση δηλαδή τῆς Εὐχαριστίας, καὶ μαρτυρικὴ Μνήμη συνδέθηκαν ἐνωρίτατα στὴν συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπετέλεσαν ἐνότητα ἀδιάσπαστη. Ἡ Ἐκκλησία ἐθεώρησε τὸ μαρτύριο τὴν πλέον καταφανῆ καὶ ἄμεση ἀπόδειξι ἀγιότητος καὶ τίμησε ἤδη ἀπὸ τοὺς Ἀποστολικοὺς χρόνους τοὺς μάρτυρες ὡς ἁγίους καὶ μάλιστα διὰ τῆς τελέσεως τῆς Εὐχαριστίας ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους τους. Εἶναι στενοτάτη ἡ συνάφεια καὶ ἡ σχέση τῆς μαρτυρικῆς θυσίας, ὅπως αὐτῆς τοῦ ἁγίου Βλασίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, μὲ τὴν θυσία τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐπαναλαμβανόμενην σὲ κάθε θεία Λειτουργία. Ὁ μάρτυς προσφέρει τὸ αἷμα του -ὄχι ἀσφαλῶς ὡς ἐξιλασμὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, αὐτὸ τὸ ἔκανε ἅπαξ διὰ παντός ὁ Ἰησοῦς ἐπάνω στὸν Σταυρό- ἀλλὰ ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο καὶ ἀσήμαντη εὐχαριστία στὸν Κύριο γιὰ ὅσα Ἐκεῖνος ἔκανε γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ὁ μάρτυρας σὲ μιὰ κίνηση παράφορης καὶ ἐκστατικῆς ἀγάπης ἀντιπροσφέρει τὴ ζωὴ του καὶ τὸ σῶμα του καὶ τὸ αἷμα του σ' Αὐτὸν ποὺ χαρίζει τὴν ζωὴ, τὴν ὄντως ζωὴ, σ' Αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ ὄντως ζωή.

Ὁ μάρτυρας ἀγαπᾷ τὸν Χριστὸ καὶ διὰ τοῦ μαρτυρίου ποθεῖ νὰ συναντηθῇ μαζί Του καὶ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ μιὰ πράξη φυγῆς καὶ ἐγκαταλείψεως τοῦ κόσμου, ἀλλὰ πράξι μεγίστης ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς καθ' ὅσον δίδει παράδειγμα καὶ ὑποτύπωσι καὶ φανερῶνει μὲ τὸν πλέον εὐγλωττο καὶ ἐναργῆ τρόπο τὴν δυνατότητα ὁμοιώσεως καὶ ἐνώσεως μὲ τὸν Χριστό. Ὁ μάρτυρας ὁμοιώνεται κατὰ πάντα πρὸς τὸν Χριστό, γίνεται ἐγγύτερος καὶ συγγενέστερος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ κάθε ἄλλον. «Μαρτύρων γὰρ τοῖς τοῦ Χριστοῦ μυστηρίοις οὐδὲν συγγενέστερον, οἷς πρὸς αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ σῶμα καὶ πνεῦμα καὶ θάνατον σχῆμα καὶ πάντα κοινά»⁷, κατὰ τὸν ἅγ. Νικόλαο Καβάσιλα. Ὁ μάρτυρας γίνεται

⁶ Γρηγόριου Νύσσης, ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ Ο ΛΟΓΟΣ, Ο ΛΕΓΟΜΕΝΟΣ «ΤΑ ΜΑΚΡΙΝΙΑ», PG 46, 136 A.

⁷ Νικολάου Καβάσιλα, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩΙ ΖΩΗΣ, ΛΟΓΟΣ Ε', PG, 150, 636 B.

όμοτροπος τοῦ Χριστοῦ, μετέχει τοῦ πάθους Του καὶ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος ὅτι θὰ λάβῃ μέρος στὴν Ἀνάστασι γι' αὐτὸ καὶ τίποτα δὲν τὸν πτοεῖ. Θὰ μπορούσε κανεῖς, μὲ ἕνα νῦν λόγο νὰ πῇ πῶς οἱ Μάρτυρες -ἄνδρες καὶ γυναῖκες- εἶναι οἱ πρῶτοι καὶ οἱ αὐθεντικότεροι μιμητὲς τοῦ Κυρίου, εἶναι οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοί, οἱ ὅποιοι πραγματώνουν καὶ ὑποστασιάζουν τὴν εὐαγγελικὴ ζωὴ στὴν πληρότητά της καὶ στὴν πλέον ἀληθῆ της ἔκφρασι καὶ ἔκφανσι.

Ένας τέτοιος μιμητὴς τοῦ Κυρίου μας εἶναι ὁ ὁσιομάρτυς πατὴρ ἡμῶν Βλάσιος καὶ ἡ ἀγιόλεκτος χορεία τῶν σὺν αὐτῷ τελειωθέντων. Παρέλκει κανεῖς νὰ ἀναφερθῇ στὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία τοῦ ἀγίου Μάρτυρος Βλασίου, ὅχι μόνον ἐπειδὴ ἐλάχιστα γνωρίζουμε, ἀλλὰ κυρίως διότι ἡ παρουσία του ἐδῶ σὲ τοῦτο τὸν ὁμορφο καὶ εὐλογημένο τόπο εἶναι ζῶσα καὶ ἐναργὴς καὶ ψηλαφητή. Όλοι τὸν γνωρίζουν, ὅλοι τὸν ἐπικαλοῦνται, γιὰ ὅλους στέκεται φίλος καὶ συμπαραστάτης ὁτρηρός. Καὶ ὅμως γιὰ περισσότερα ἀπὸ χίλια ἔτη οἱ πολύαθλοι αὐτοὶ στρατιῶτες τοῦ Κυρίου ἦταν ἄγνωστοι στοὺς ἀνθρώπους, ἦταν ὅμως γνωστοὶ στὸν Θεό, ὁ Ὅποιος διὰ πολλῶν καὶ θαυμαστῶν σημείων στὶς ἀρχὲς τοῦ 20^{ου} αἰῶνος ἀποκαλύπτει τὴν ὑπαρξί τους καὶ τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου καὶ τὰ χαρυτόβρυτα λείψανά τους. Τὰ λείψανα καὶ τὰ σκηνώματα τῶν ἁγίων μας δὲν ἀποτελοῦν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ πῶ, ἀπλῶς «ἱερὰ ἀντικείμενα»· εἶναι σημεῖα καὶ ἀποδείξεις τῆς παρουσίας τοῦ ἀγίου Πνεύματος καὶ «τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ»⁸, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Κυρίου.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγιότης δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ κρυφὴ· φανερῶνεται μέσα στὸν κόσμον καὶ καταυγάζει τὴν σύμπασα ὅχι μὲ ἰαχὲς καὶ θορύβους, ἀλλὰ μυστικὰ καὶ ὑπόρρητα ὡς «φωνὴ αὖρας λεπτῆς»⁹. Ἡ παρουσία ἑνὸς ἀγίου εἶναι μιὰ θεοφάνεια μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ φανέρωσι τῆς Ἐρχομένης Βασιλείας στὸ ἐδῶ καὶ στὸ τῶρα. Ὁ ἅγιος εἶναι ὁ τρόπος ποὺ ἀναπαύεται τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι μιὰ εἰκόνα τῶν Ἑσχάτων, μιὰ μαρμαρυγὴ τῆς θείας

⁸ Ἰω., 3, 8.

⁹ Γ' Βασ. 19, 12.

ώραιότητος. Ὁ ἅγιος εἶναι Χριστὸς ἐπαναλαμβανόμενος καὶ ἐρχόμενος καὶ σαρκούμενος· ὁ ἅγιος εἶναι –τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν καὶ τῶν ἀποστάσεων– ἓνας Χριστὸς τῆς ἐποχῆς του καὶ τοῦ τόπου του.

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, ὅπως περιγράφεται στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων φανερῶνει τὸν κατ' ἐξοχὴν δοξολογικὸ καὶ ἐσχατολογικὸ χαρακτῆρα τῆς θυσίας τοῦ Πρωτομάρτυρα καὶ συνεπῶς κάθε μάρτυρα, «ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν Θεοῦ καὶ Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶπεν· Ἴδὸν θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεφγμένους καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ἐστῶτα»¹⁰. Ἡ ἔκφραση «υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ στὸν ἐσχατολογικὸ Χριστὸ τῆς Βασιλείας. Ἐξ ἄλλου οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὅπως ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ἅγιος Βλάσιος, δὲν εἶναι παρὰ παραδείγματα, σκιᾶς καὶ ἀντικατοπτρισμοὶ τῶν Ἑσχάτων μέσα στὸν κόσμον καὶ τὸ ἱστορικὸ «γίγνεσθαι». Εἶναι οἱ πολῖτες τῆς Βασιλείας ποὺ μὲ τὴν ἐκούσια θυσία τους πραγματώνουν τὸν εὐαγγελικὸ τρόπο τῆς ὑπάρξεως, γίνονται συμμέτοχοι τῆς Δόξης τοῦ Ἐρχομένου Χριστοῦ καὶ φέρνουν στὸ ἐδῶ καὶ στὸ τώρα τὴν Ὁγδὴ Ἡμέρα.

Ὅπως ἤδη ἐλέχθη, ἀποτελεῖ ἀρχαιότατο ἔθος τῆς Ἐκκλησίας ἡ τέλεσις τῆς θ. Εὐχαριστίας ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Μαρτύρων ὅχι μόνο γιὰ νὰ ὑπομνήσῃ ὅτι τὸ Μαρτύριο εἶναι μιὰ ἐπανάληψις τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἓνα ἄνοιγμα καὶ μιὰ ἀποκάλυψις τῆς Ἑσχατολογικῆς Του Δόξης. Ἄνευ οἰασδήτινος διαπιστωτικῆς ἢ ἄλλης διαδικασίας καὶ ἐξετάσεως οἱ μάρτυρες τιμήθηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη Ἐκκλησία καὶ σὲ ὅλη τὴν διαχρονία τῶν αἰώνων ὡς ἅγιοι ἀπὸ τὴν συνείδησι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ αὐθόρμητη καὶ καθόλικη τιμὴ ποὺ ἀπεδίδετο ἀπὸ μέρους τῶν πιστῶν ἦταν ἱκανὴ καὶ ἀναγκαία προϋπόθεσις γιὰ νὰ καταξιώσῃ ἓνα πρόσωπο ὡς ἅγιο. Στὴν περίπτωσι δὲ τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς ἡ καταξίωσις ἦταν πλέον ἀπὸ προφανῆς καὶ ἀμέσως μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον ἀπολάμβαναν ἰδιαίτερης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ.

¹⁰ Πρξ., 7, 55-56

Σποραδικῶς καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δεύτερης χιλιετίας καὶ ἐντεῦθεν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενο τῆς θεσμικῆς πρωτοβουλίας γιὰ τὴν διακύρuxι τῆς ἀγιότητος ἑνὸς προσώπου χωρὶς ἐκ παραλλήλου νὰ ἀτονίσῃ ἢ ἀπὸ αἰῶνων καθιερωμένη πράξι τῆς αὐθόρμητης ἐτυμηγορίας τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Μακρὰν εὕρισκομένη ἡ ἀγία Ὁρθόδοxος Ἐκκλησία ἀπὸ σχολαστικισμοὺς καὶ νομικιστικὰς θεωρήσεις ἀπέφυγε συστηματικῶς νὰ περιγράψῃ μὲ ἐξαντλητικὸ τρόπο τοὺς ὅρους καὶ τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ καταγνωστῇ ἡ ἀγιότης ἑνὸς προσώπου.

Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέσα στὴν προνοητικὴ Τῆς μέριμνα στὶς ἀρχές τοῦ 20^{ου} αἰ. ἀποκρυσταλλώνει τὴν διαδικασία ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθῇται δίδοντας τὸ γενικὸ περίγραμμα ποὺ ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὸ διαδικαστικὸ μέρος, καταγράφοντας ἐκ παραλλήλου καὶ ἐξαίροντας τὸν ρόλο τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν καταλυτικὴ σημασία τῆς ἐκ μέρους τοῦ ἀπονεμομένης τιμῆς καὶ ἀναγνώρισεως.

Προκειμένου, λοιπόν, νὰ ἀναγραφῇ ἐπισήμως κάποιος στὶς ἀγιολογικὰς Δέλτους ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως ἀκολουθοῦσε τὴν παρακάτω διαδικασία ποὺ συνίσταται στὰ ἑξῆς:

«α) Ἡ ἐξέλεξις τῶν στοιχείων τῆς ἀγιότητος ὀφείλει γίνεσθαι διὰ Συνόδου, συγκροτουμένης ἐξ ἀπάντων τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων καὶ ὀφφικιάλων κληρικῶν τῆς οἰκείας Ἐκκλησίας.

β) Ἡ ἐξέλεξις περιττεύει περὶ τῶν ἱερῶν ἐκείνων προσώπων ἅπερ ἡ γενικὴ ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις ποιμένων καὶ ποιμαινομένων ἀνεγνώρισεν ὡς ἀγίους καὶ ὡς τοιοῦτους ἐπὶ μακρόν ἤδη χρόνον τιμᾷ καὶ γεραίρει.

γ) Κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν γίνεται σχετικὴ ἐκκλησιαστικὴ πράξις.

δ) Ἡ πράξις τῆς ἀνακηρύξεως ὑπογράφεται πανηγυρικῶς ἐν τῷ ναῷ, γινομένης τῆς προσηκούσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς.

ε) Εὐκαίρως, περί τῶν ἀξιολογωτέρων ἐκ τῶν ἀνακηρυχθησομένων ἀγίων συντάσσεται ἰδιαίτερα ἀκολουθία πρὸς χρῆσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ὑμνολογίας καὶ τελετουργίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

ς) Ἐπίσης ἀναγκαία ἐστὶν ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων, ἃν ταῦτα σώζονται, καὶ τὸ χρῖσμα αὐτῶν δι' Ἀγίου Μύρου, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν δὲ τῶν λειψάνων συνήθεις εἰσὶ παννυχίδες καὶ λειτουργίαι πανηγυρικάι»¹¹.

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο θεματοφύλακας ἀνύστακτος καὶ φρουρὸς ἀκοίμητος τῆς Κανονικῆς εὐταξίας καὶ εὐθυδρομίας τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν δὲν καινοτομεῖ παρεισάγοντας καινοφανεῖς πρακτικὲς καὶ ὀθνεῖες ἀντιλήψεις. Ἡ πρωτοβουλία καὶ ἡ ἀποφασιστικὴ κρίσις ἐπαφίεται στὸ αἰσθητήριον καὶ κριτήριο τοῦ πληρώματος τῆς ἐκάστοτε τοπικῆς Ἐκκλησίας ἢ Ὅποια διὰ τῶν κανονικῶν Ποιμένων Της κινεῖ τὴν σχετικὴν διαδικασίαν καὶ πληροφορεῖ τὸ Ἱερὸ Κέντρο τοῦ Φαναρίου περὶ τοῦ προκειμένου. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἱεροκανονικῶς τετιμημένη μὲ τὸ χάρισμα τῆς πρωτευθύνου διακονίας μέσα στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα, ἀποφαίνεται συνοδικῶς καὶ ἀναγγέλει *“urbi et orbi”* τὴν ἀναγραφὴν ἑνὸς προσώπου στὸ ἀγιολόγιο. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποβαίνει μείζονος σημασίας καθὼς ἡ ἀγιότης καὶ οἱ ἅγιοι εἶναι μεγέθη ποὺ ἀφοροῦν σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερβαίνοντας τὰ στενὰ ὅρια μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο καὶ ἀγιότης -ιδίως δὲ μαρτυρικὴ ἀγιότης- εἶναι βίοι καὶ ὅροι παράλληλοι. Ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ πορεύεται ἀπὸ αἰώνων τὴν αἱματόβαπτη καὶ ἔμπονο ὁδὸ τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Μαρτυρίας ἐντὸς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος ἀνακαινιζομένη καὶ ἀνακαινίζουσα τὴν περίγειον διὰ τῶν αἱματίνων ποταμῶν καὶ τῶν ἀλαλήτων στεναγμῶν. Οἱ σφαγιασθέντες καὶ ἀπαγχονισθέντες μάρτυρες Πατριάρχες, Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τοῦ Θρόνου, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀναρίθμητο πλῆθος τῶν νεομαρτύρων ποὺ ὡς *«νεόφυτα ἐλαιῶν»*¹²

¹¹ Ἡ Ἀνάδειξις Ἀγίων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἐκκλησίᾳ", «Ὁρθοδοξία», 6, (1931), σελ.284.

¹² Ψλμ. 127, 3

ἐβλάστησαν στὸ γεώργιο τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν τοὺς λίθους τοὺς τιμίους στὸ «διάδημα τοῦ κάλλους»¹³ τῆς «γυναικὸς τῆς περιβεβλημένης τὸν ἥλιον»¹⁴.

Συνελόντ' εἰπεῖν, ἡ ἀπὸ τῆς Μεγάλης καὶ Οἰκουμενικῆς Καθέδρας τῆς Ὁρθοδοξίας διακήρυξις τῆς ἐγνωσμένης ἀγιότητος προσώπου τινος δίδει οἰκουμενική, Καθολικὴ διάστασι στὸ γεγονός καὶ καθιστᾷ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ μετόχους τῆς χαρᾶς καὶ τῆς χάριτος ὅλες τὶς ἀνὰ τὸν κόσμον τοπικὲς Ἐκκλησίες. Ὅπως καὶ διὰ πολλῶν ἔτσι καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία γίνεται σημεῖον ζωῆς, ἀληθείας, ἐνότητος, εὐθύνης, διακονίας καὶ ἀγάπης, διότι ἡ ἀγιότης εἶναι καρπὸς τοῦ Πνεύματος καὶ οἱ καρποὶ τοῦ Πνεύματος ποὺ εἶναι «ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια»¹⁵ ἀφοροῦν εἰς τὸ ὅλον τῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς κουράσω ἄλλο, Πατέρες καὶ ἀδελφοί, θέλω μόνο **ἐκ** μέσης καρδίας νὰ εὐχαριστήσω τὸν Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κο Κοσμά, τὸν φιλάγιο καὶ φιλομάρτυρα Ἐπίσκοπο, γιὰ τὴν εὐγενῆ πρωτοβουλία του νὰ προσκληθεῖ καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία στὴν σημερινὴ λαμπρὰ Πανήγυρι¹⁶ καὶ νὰ τοῦ μεταφέρω ὡς ἐκ Προσώπου τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κου μοι κου ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ τὴν εὐαρέσκεια, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀνυπόκριτη ἀγάπη τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας. Διαβιβάζω δὲ σὲ ὅλους σας τὴν εὐλογία καὶ τὴν στοργὴ τοῦ Πατριάρχου μας καὶ εὐχομαι ἐκ βαθέων ὁ ἅγιος Μάρτυς Βλάσιος καὶ οἱ σὺν Αὐτῷ τελειωθέντες νὰ μᾶς σκεπάζουν, νὰ μᾶς φωτίζουν καὶ νὰ μᾶς ἀγιάζουν πάντοτε. Ἀμήν!

¹³ Σοφ. Σολ., 5, 16.

¹⁴ Ἀποκ. 15, 1.

¹⁵ Γαλ. 5, 22.